

TOM
CLANCY

POVINNOST
A ČEST

GRANT BLACKWOOD

Tom Clancy:
POVINNOST A ČEST

TOM CLANCY: DUTY AND HONOR

Copyright © 2016 by The Estate of Thomas L. Clancy, Jr.; Rubicon, Inc.;
Jack Ryan Enterprises, Ltd.; and Jack Ryan Limited Partnership

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Boleslav Ryljak, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0746-1 (pdf)

TOM CLANCY:

**POVINNOST
A ČEST**

Grant Blackwood

| 1

Alexandria, Virginie
USA

Později toho večera Jack Ryan mladší přemýšlel, co přesně mu zachránilo život. Nebyly to jeho schopnosti, tím si byl jistý. Možná za to mohla váha zeleniny, kterou měl v tašce, anebo bláto, ale rozhodně ne on sám. Měl zkrátka štěstí.

Obchodní dům, který krátce předtím navštívil, nebyl sice ani blízko jeho domu, ani blízko jeho častých zastávek, ale v celé Alexandrii by člověk nenašel lepší výběr ovoce a zeleniny. Ding Chávez mu o tom místě říkal už před osmi měsíci, nicméně Jack si dával načas a nešel se o tom přesvědčit, dokud nemusel opustit Campus. Ztráta zaměstnání ho přiměla zamyslet se a také mu poskytla dostatek času k rozšíření obzorů. Jediná hranice, kterou doposud odmítl překročit, a to i navzdory neustálému nabádání své sestry, byl seriál *Girls* na HBO. Byl to jakýsi jeho osobní Rubikon. Brzy však bude muset učinit rozhodnutí, které navždy poznamená jeho život. Za pár týdnů mu totiž skončí podmínka a Gerry Hendley bude chtít slyšet jeho odpověď – vrací se zpátky do Campusu, anebo končí natrvalo?

Co jiného bych vlastně mohl dělat? pomyslel si.

V Campusu, protiteroristické organizaci veřejnosti známé jako Hendley Associates, strávil prakticky celý svůj dospělý život. Své působení zde zahájil jako analytik, ale později se vypracoval až na operačního důstojníka. Jinými slovy, stal se z něj duch. Campus byl založen jeho otcem, prezidentem Jackem Ryanem, a již od samého začátku na něj dohlížel bývalý senátor Gerry Hendley. Organizaci se dosud se podařilo úspěšně zneškodnit hned několik globálních hrozeb, a přitom svým legálním obchodem stále dosahovala slušného zisku. Ačkoli část rozpočtu vždy padla na zaměstnance a klienty, kteří Hendley Associates považovali za úspěšnou, nicméně obyčejnou finančně-arbitrážní společnost, jeho větší část umožňovala provoz mnohdy nákladných tajných operací Campusu, a to pod záštitou vlády Spojených států.

„Sedmnáct dolarů, padesát centů,“ přerušila tok jeho myšlenek pokladní.

Jack jí podal dvacetidolarovku, nechal si vrátit, popadl hnědou papírovou tašku s nákupem a zamířil ke dveřím. Ačkoli bylo teprve něco po osmé večer, obchod byl už téměř prázdný. Za širokými okny supermarketu padal déšť, třpytící se v záři sodíkových světel parkoviště. V Alexandrii už třetí den nepřetržitě přšelo a studená fronta z východu počasí příliš nepomáhala. Potoky se pomalu měnily v řeky a obchodní řetězce stojící blízko řeky Potomac zaznamenaly značný nárůst prodeje pytlů s pískem. Jinými slovy – dokonalé počasí pro domácí, pomalu vařené chilli. Před chvílí zaběhl doma na pásu něco přes dvanáct kilometrů, načež ještě absolvoval dvacetiminutový trénink cvičení s vlastní vahou. Doufal, že z koupeného mletého hovězího masa, fazolí, papriky, cibule, rajčat a brukve – kterou se rozhodl ochutnat na doporučení své matky – se mu podaří udělat kulinářský zázrak, který si chtěl dopřát jakožto odměnu za všechnu tu dřinu. Chilli však

stihne připravit nejdříve zítra; dnes se bude muset spokojit s objednanou čínou.

Automatické dveře obchodu se otevřely a Jack si volnou rukou nasadil kapuci. Naštěstí parkoval docela blízko, svůj černý Chrysler 300 viděl hned od východu. Sedany dlouho ignoroval, ale u tohoto se rozhodl udělat výjimku. Do jeho bytu v Oronocu to autem trvalo nějakých patnáct minut. Povrch parkoviště byl zjevně nový a čerstvý asfaltový plášť se černě lesknul pod mělkou hladinou dešťové vody. Jakmile Jack na obličej ucítil závan chladného větru, který mu foukal i pod košili, přidal do kroku. K autu to měl nějakých třicet metrů. Při příjezdu automaticky zaparkoval kufrem k zábradlí, ale uvědomil si to až teď. *Staré zvyky*, pomyslel si. *Bud' vždy připravený; znej nejbližší východy a cesty*, zněla mu v hlavě slova Johna Clarka. Ani po měsících civilního života se Jack stále nedokázal zbavit jistých návyků a vzorců myšlení. Znamenalo to snad něco? Byla to jen síla zvyku, nebo se mu jeho podvědomí snažilo něco napovědět?

Když se přiblížil k autu, všiml si, že se pod jedním ze stěračů třepotá bílý papírek. Leták s jídlem, nějaký výprodej nebo něco ohledně voleb... Ať už to bylo cokoli, Jacka to nezajímalo. Na nic z toho momentálně neměl náladu. Sklonil se nad kapotu a natáhl se pro letáček. Promočený kousek papíru se utrhл přesně podél stěrače a zanechal po sobě jen úzký proužek, zachycený pod jeho lištou.

„Do prdele,“ zamumlal Jack.

Náhle se někde za ním ozval hlas: „Dej to sem! Hned!“

Jackovi se v hlavě rozezněl poplach. Dokonce ještě předtím, než se otočil, mu bylo jasné, co se děje. Moc dobře totiž věděl, že obchodní dům nestojí zrovna v nejbezpečnější čtvrti města a všude kolem se to hemží drobnými zlodějíčky, feťáky a bezdomovci.

Otočil se a couvnul v naději, že tak získá čas a prostor na případnou obranu. Muž před ním byl velmi vysoký – měřil minimálně dva metry. Byl oblečený celý v černém, na hlavě měl kapuci a rychlou chůzí se blížil z levé strany.

Záblesk odhalil jeho drsnou, neupravenou tvář.

Žnejisti ho, řekl si Jack. Uvědomil si, že tenhle člověk něco takového nedělá poprvé a je zjevně přesvědčený, že všechno půjde jako po másle. A přesně to musel Jack změnit.

Udělal krok směrem k němu a zvýšil hlas. „Běž do hajzlu! Slyšels? Vypadni!“

Takový druh sebeobrany narkomani a zlodějčci zažívají velmi zřídka. Vlci si vybírají slabé ovce.

Jackova slovní sebeobrana se ovšem nečekaně minula účinkem. Mužovo tempo nezakolísalo a jeho soustředěný pohled Jacka probodával ještě agresivněji než předtím. Potom se konečně zastavil a pravou rukou, kterou měl dosud volně spuštěnou u stehna, sáhl k pasu. *Má nůž*. Kdyby měl střelnou zbraň, nejspíš už by Jacka zlikvidoval. S pistolí dokážete člověka vyděsit i z dálky; s nožem se ovšem potřebujete dostat do těsné blízkosti oběti. Postoj a pevný, téměř křečovitý úchop nože Jackovi prozradil ještě něco dalšího: Útočník se ho nesnažil vyděsit. Okrást mrtvolu je přece o tolik snadnější.

Jackovi začalo bušit srdce jako o závod. Pravou ruku hodně pomalu přesunul k pasu a palcem nenápadně zvedl lem mikiny, aby dosáhl na... nic. *Do háje*. Nebyl ozbrojený. Ačkoli měl zbrojní průkaz, svůj glock přestal nosit v den, kdy opustil Campus. *Klíče*, napadlo jej. Jenomže ty měl v kapse a ne tam, kde je potřeboval – v ruce jako záložní zbraň. *Chyba, Jacku*.

Útočníkovi jeho chvilkové zaváhání neušlo. Jack vystartoval kupředu, pravou ruku zdvihl před obličej, aby vykryl případný útok nožem, a po pár krocích na muže vší silou hodil těžkou nákupní tašku. Ta se odrazila od jeho hrudi

a zelenina se rozsypala po parkovišti. Útočníka to zjevně zaskočilo a také zpomalilo, bohužel však jen na okamžik. Jack doufal, že mu to poskytne dostatek času pro vlastní útok, avšak jeho plán nevyšel. *Musíš ustoupit. Čekají tě důležitější boje.* Nemělo smysl pouštět se do rvačky s někým, kdo má nůž. Ne pokud měl na výběr.

Otočil se, několika kroky přeběhl k zábradlí a přeskočil ho. S žuchnutím přistál v blátě. Pod ním se svažoval kopec, pokrytý trávou a cypřišovými keři, oddělený dole betonovou zábranou od dálnice do Jersey.

Za sebou zaslechl rychlé kroky na asfaltu parkoviště. Zapřel se, aby neztratil rovnováhu, a začal klouzat po mokrému náspu dolů.

Útočník však byl překvapivě rychlý. Nečekaně škulbl Jackovi za kapuci, aby dosáhl na jeho odhalené hrdlo. Jack se tomu nebránil, ale natočil se vpravo ve snaze vyvést ho z rovnováhy. Domyslel si, že právě teď může čekat útok nožem, a taky že ano. Čepel se mihla jen pár desítek centimetrů před jeho obličejem. Pohotově zvedl levou ruku a udeřil útočníka do předloktí. Muž zakolísal, Jack toho okamžitě využil a jedním pohybem uvěznil ruku s nožem ve vlastním podpaží.

Současně natáhl volnou ruku a vrazil prsty do mužových očí. Ten instinktivně zaklonil hlavu dozadu. Společně se přetočili, spadli na kluzkou zem a pomalu nabírali rychlost směrem k dálnici. Cestou naráželi na cypřišové pahýly a mokré bláto se jim dostávalo až do plic.

Muž začal zběsile mlátit kolem sebe. *Ždánlivě zběsile*, uvědomil si Jack. Ve snaze uvolnit ruku s nožem ho útočník chytil za bradu a prudce s ní pootočil. Jackovi krkem proješla pálivá bolest.

Když se mu do úst náhodou dostal útočníkův prst, Jack neváhal a skousl, jak nejsilněji mohl. Ozvalo se tlumené křupnutí a muž vykřikl bolestí.

Stále ještě vzájemně propletení narazili do jedné z bariér lemujících dálnici. Jack zaslechl tupý úder doprovázený jakýmsi podivným žuchnutím. I přes blátem slepené oči pak spatřil míhající se reflektory a uslyšel pneumatiky rozrážející vodu na vozovce.

Muž se otočil na bok, rozhlédl se a začal se plazit k Jackovi. Na okamžik ho osvětlilo další auto a Jack si všiml krvavé rány na jeho hlavě. Nad uchem mu visel kus kůže.

Fraktura lebky, pomyslel si Jack. A pořádná.

Jack, stále ještě na zemi, se začal plazit zpátky ke svahu. Teprve tam vstal a otočil se. Útočník už se mezitím také postavil a belhal se k němu. Vypadal jako opilec; potácel se, až nakonec zakopl o vlastní nohy a padl obličejem přímo do bláta. Ve vteřině se ale vzchopil a klekl si. Dotkl se vlastní hlavy a s údivem si prohlížel zakrvácenou ruku.

„Co je...“ zavrčel nezřetelně a očima prohledával zem, jako by něco ztratil. „Potřebuju... ten...“

Hledal svůj nůž.

Jack ho spatřil jako první. Ležel jen pár metrů po útočnickově levici. Nezareagoval však dostatečně rychle, a než se vzpamatoval, muž se nejistě postavil na nohy, zakymácel se a zamířil ke své zbrani.

Jack vystartoval ve snaze předstihnout ho. Útočník už se skláněl k noži, jenže přitom zase málem zakopl. Jack se v běhu odrazil a druhou nohou ho trefil kolenem přímo do čelisti. Srazil ho sice zpátky do barikády, ale sám uklouzl a zřítíl se k zemi.

Hlavou narazil na jakýsi kámen tak silně, až mu před očima začaly poletovat hvězdičky. *Pohni se, no tak!* pomyslel si. *Jde si pro tebe.* Najednou v duchu spatřil sám sebe, jak leží v bahně s podřezaným hrdlem, déšť mu padá do otevřených očí a celou scénu osvětlují blesky koronerova fotoaparátu...

Ne. Takhle nedopadnu.

Jack se otočil na bok.

Útočník seděl asi tři metry od něj opřený o zábranu. Hlava mu klesala ke straně a šedý beton za ním byl postříkaný krví. Mladý běloch; mohlo mu být okolo třiceti. Až teď si ho Jack blíže prohlédl. Skrz krátké vlasy a potrhanou kůži na hlavě spatřil něco, co vypadalo jako kost.

„Přestaň!“ vykřikl Jack. „Nehýbej se!“

Muž ale jeho slova ignoroval a jen zmateně zamrkal, jako by se snažil soustředit na Jackovu polohu. Pak se natočil stranou a začal se plazit jako batole, které se snaží poprvé postavit. Ovšem jemu se to po chvíli úsilí vážně podařilo.

Tohle nebyl žádný amatér.

Jack spatřil záblesk čepele, napůl pohřbené v bahně. Natáhl se po ní. Popadl těžký vystřelovací nůž a udýchaně zařval: „Nech toho!“

V ústech pocítil železitou chuť krve. *Moje, nebo jeho?* přemýšlel. Odplivl si.

„Policie je už na cestě!“

Ačkoli o tom pochyboval, možná bude tahle planá výhružka stačit na to, aby se jeho útočník stáhnul a přijal svůj osud – včetně bezplatného výletu na pohotovost. Mnohem pravděpodobnější ale bylo, že si jejich souboje v dešti a tmě vůbec nikdo ani nevšiml. Nikdo tedy nemohl vědět, že Jack Ryan mladší, první syn Spojených států a nezaměstnaný zvláštní agent, právě bojuje o život s nějakým fetákem v bahně u dálnice.

Bože.

Muž se dal do pohybu, ale ne směrem k Jackovi. Levou rukou se zapřel o vrchol betonové bariéry a zamířil kupředu. Na chvíli se zastavil, jako by přemýšlel, a zase vyrazil. Když kolem něj projelo troubící auto a ošplíchlo ho sprškou studené vody, vůbec to nezaznamenal.

Poškození mozku, uvědomil si Jack. Navzdory všemu, co se stalo, pocítil záchvěv... bylo to vůbec možné? Jak mu mohlo být líto nějakého narkomana, který se ho pokoušel zabít? *No tak, Jacku*. Přesto nemohl toho chlápka nechat jen tak odejít, aby za pár hodin v nějakém doupěti zemřel na krvácení do mozku.

Ach, k čertu...

„Stůj!“ vykřikl Jack. „Vrať se...“

Muž došel až k mezeře mezi zábranami. Jakmile roztržsenou rukou nahmatl volný prostor, zastavil a podíval se dolů na nohy.

Jen pár metrů od něj projelo další auto.

Muž se otočil doleva a vykročil na dálnici.

„Hej, kam to...“

Jack spatřil světlomety a uslyšel hukot dieselového motoru ještě předtím, než se obrovský tahač vynořil z podjezdu. Ozvalo se mohutné zatroubení.

Jack se rozběhl, ale marně.

Tahač v plné rychlosti vrazil přímo do muže.

Jack se zarazil. Nevěřicně zíral před sebe a jen podvědomě přitom vnímal kvílení brzd.

„Co to bylo?“

„Dělej, pomoz mu!“

Chlapi z nákladáku stáli bezradně nad zhrouteným tělem.

Jack se otočil a rozběhl se zpátky k bariéře. Hned se ale překvapeně zastavil.

Přímo nad ním stála u zábradlí postava, osvětlená vozem stojícím na parkovišti.

„Hej!“ zařval Jack do deště. „Zavolejte záchranku!“

Postava se ani nehnula.

Jack si přitiskl ruce k ústům a znovu na ni zakřičel.

Postava se otočila a v mžiku zmizela. O chvílku později byla pryč i světla vozu.

Adrenalin je fakt zvláštní věc, pomyslel si Jack. A stejně tak šok. Viděl už spoustu věcí, ale tohle ho vážně rozhodilo. Ten muž se na to obrovské auto ani nepodíval.

Stál ve sprše, měl zavřené oči a čelem se opíral o kachličky. Přemýšlel, zatímco jej příjemně masíroval proud horké vody. Ještě pořád se mu třáslы ruce; přesně do rytmu jeho srdce.

Z místa utekl i s útočnickovým nožem. Naštěstí nezazmatkoval, zachoval si dostatečnou duchaplnost k tomu, aby tam nenechal nic, podle čeho by jej mohli vystopovat – telefon, klíče, peněženku, účtenku nebo věci z nákupu. Dostal se ke svému autu asi za minutu a půl potom, co muž vkročil na dálnici. Sirény však uslyšel, až když byl napůl cesty domů do Oronoca.

Přinutil ho utéct právě šok? Možná. Anebo prostě neměl náladu na tu záplavu otázek, která by následovala po příjezdu policie a reportérů. Zcela určitě by svůj zájem rozšířili také na jeho otce, matku, sestry, bratra a kolegy z Hendley Associates. Nejen bulváry, ale i seriózní deníky by podrobně vyslychaly jeho bývalé přítelkyně i spolužáky ze základní školy. To neměl zapotřebí.

V duchu si představoval zítřejší titulky. Kdokoli, kdo má v Kapitolu nějaký problém s jeho otcem, by ten příběh vyždímal do poslední kapky. Nikdo by však neměl zapomínat na jednu důležitou věc – Jack se stal obětí napadení šíleného útočníka. To nešlo popřít. Všechno to dokonce viděl svědek – nebo aspoň možný svědek. Proč ten muž vlastně odjel pryč?

Jack navíc nevyvázl bez zranění. Navzdory tomu, že útočnickovi téměř ihned zneškodnil ruku držící nůž, čepel si jej přece našla. Zasáhla ho pod lopatku, a to hned třikrát. Rány nebyly samy o sobě příliš hluboké, nicméně byly dost velké na to, aby ho omezovaly v pohybu. Trápilo ho však ještě něco. Došlo k jeho zranění jen nešťastnou náhodou, nebo se ho útočník pokoušel zabít?

Při klouzání mezi cypřišovými křovinami si odřel břicho i záda tak zle, až to vypadalo, jako by ho někdo přetáhl pásovou bruskou. A pak tu byla zásadní otázka: Dostala se mu do těla útočnickova krev? Pokud ano, mohl klidně dostat hepatitidu C. Nebo něco horšího.

Ten člověk se mě vážně pokoušel zabít, uvědomil si Jack. *Ale proč?* Kvůli těm dvaceti dolarům, co měl v kapse? Zabil by ten muž někoho, jen aby měl na drogy? Nebo mu snad šlo o jeho auto? Tohle nebylo poprvé, kdy se ho někdo pokusil připravit o život, přesto to v něm zanechalo úplně jiný pocit.

| 2

Alexandria, Virginie
USA

Jack měl za sebou neklidnou noc. Probudil se ještě před východem slunce. Dokonce i když dřímал, mysl mu proti jeho vůli pořád dokola přehrávala celý včerejší incident. Nedokázal rozeznat, co byl sen a co realita, ale konec byl vždy stejný: Násilník zemřel a on sám utekl s pocitem... čeho? Viny? Udělal snad něco špatného?

Znovu se osprchoval – hlavně aby si pročistil rány. Stál pod studenou vodou tak dlouho, jak to jen vydržel, a pak se oblékl. Hodil oblečení ze včerejška do pračky, pro jistotu do ní nalil trochu bělidla a zapnul ji.

V kuchyni si udělal dvojité espresso, vypil ho na jeden zátah a nastavil kávovar zpátky na standardní kávu. Pak přešel k dřezu, ve kterém ležel útočníkův nůž. Vložil ho do myčky, aktivoval horký cyklus a odešel do obývacího pokoje, kde si zapnul televizi. Přepnul na kanál místních zpráv. Věděl, že takhle brzy ráno, kdy do prvních dopoledních zpráv zbývá ještě několik hodin, neustále opakuje starší příběhy. A skutečně nečekal dlouho.

„Podle policie byl včera v noci krátce po osmé hodině večer na dálnici North Kings nedaleko Telegraph Road přjet muž. Oběť prozatím nebyla identifikována. Máte-li k tomuto případu nějaké informace, policie vás žádá, abyste...“

Jack ztlumil zvuk.

„Nebyla identifikována,“ zamumlal. Žádná zmínka o svědčích, což ale ještě nic neznamenal. I kdyby ten člověk stojící u zábradlí nahlásil, co viděl, policie mohla klidně zadržovat informace, protože hledala nějaký solidní důkaz. Zvláště pokud jejich hlavním podezřelým byl někdo se jménem Jack Ryan.

Následujících dvacet minut strávil přecházením po pokoji, popíjením kávy a hledáním nových informací na internetu. Nic nového ale neobjevil. Chtěl někomu zavolat, někomu se svěřit, ale nesměl. Potřeboval se pořádně zamyslet – ještě lépe, potreboval se něčím zabavit.

Slabým provozem, který naštěstí v tuto časnou hodinu ještě nevyžadoval příliš pozornosti, se Jack vrátil k obchodnímu domu. Už nepršelo, ale obrovské tmavé mraky ponechávaly lidi v nejistotě. Chodníky a trávníky byly stále mokré, díry u silnice plné vody a převislé větve stromů, na kterých rašily první zelené pupeny, se prohýbaly pod vlastní vahou.

Bylo krátce po sedmé a právě svítalo. Obchodní dům otevíral za hodinu. Parkoviště se zdálo být úplně prázdné. Jack ho pro jistotu dvakrát objel a rozhlížel se přitom po policejních vozech. Když žádné nespatrił, otočil se a zaparkoval poblíž hlavního vchodu. Vystoupil.

S párou u úst se v chladném ranním vzduchu vydal k místu, kde parkoval včera. Zastavil se u zábradlí a prohlédl si svah.

Až na žlutou policejní pásku ohraničující bariéru u dálnice se zdálo, že celá scéna vypadá úplně stejně. Očekával, že

najde stopy souboje v podobě polámaných keřů, poničené trávy a otisků v blátě, ale nic takového neviděl. Za betonovými zábranami projížděly ustáleným tempem osobní i nákladní automobily.

Jack se rozhlédl. Parkoviště bylo stále prázdné. Přelezl zábradlí a opatrně se vydal dolů po náspu, dokud nedorazil na rovinku v úrovni dálnice, pokrytou převážně žlutozelenou trávou a bahnem. Na druhé straně bariéry mezitím pneumatiky aut zvedaly hustou mlhu.

Podle své mentální mapy Jack našel brzy místo, o které se útočník opíral. Klekl si, aby si bariéru blíže prohlédl. Na šedém betonu nebyla žádná stopa krve. Zřejmě ji smyl déšť anebo možná zasahující hasiči. Jack se postavil a vykročil podél dálnice ve snaze najít cokoli, co by svědčilo o včerejší tragédii. Ačkoli mu to připadalo zvláštní, nic nenašel.

Vrátil se ke svahu a vydal se nahoru. Jen pár metrů před vrcholem koutkem oka něco zahlédl. Zastavil se a upřel pozornost tím směrem. V křoví vedle jeho nohy ležela vizitka. Byl z ní vidět jen roh, ale to Jackovi stačilo. Sklonil se a zvedl ji. Nebyla to vizitka, ale hotelová karta nahrazující klíč.

„Hej! Co to tam děláte?“ ozval se hlas.

Jack vzhlédl a spatřil muže v tmavomodrém obleku stojícího u zábradlí. Jednou nohou se opíral o betonový sloupek. „Cože?“

„Ptal jsem se vás, co tam děláte? Pojdte sem.“ Muž z kapsy vytáhl peněženku, otevřel ji a ukázal něco, o čem Jack usoudil, že je policejní odznak. „No tak, polezte nahoru.“

Do prdele. Jack se nadechl a snažil se uklidnit své bušící srdce.

S hotelovou kartou v ruce se vyškrábal přes zbývajících pár metrů a pak přelezl přes zábradlí. Schoval ruce do kapes bundy. Pod pravým předloktím cítil uklidňující hlaveň svého Glocku 26, zajištěného v bočním pouzdře.

„Ukažte ruce!“ zavrčel policajt. Mohlo mu být kolem čtyřiceti; měl zrzavé, kudrnaté vlasy. Byl podsaditý jako nějaký zápasník.

Jack uposlechl a policista ho prohmatal od hlavy až k patě.

„Jak se jmenujete?“

„Jack Ryan.“

„Máte u sebe nějaký průkaz totožnosti?“

Jack vytáhl peněženku a podal mu svůj řidičák. Policista si ho důkladně prohlédl, několikrát se přitom pozorně zadíval na Jackovu tvář, až konečně pomalu přikývl.

„Nejste náhodou...“

„Jsem,“ přerušil ho Jack.

„Neměl byste kolem sebe mít ochranku nebo tak něco?“

„Oficiálně měl, ale stěžoval jsem si na ně jejich šéfovi, takže udělali výjimku,“ usmál se Jack.

Policista jeho úsměv neopětoval. „A co jste tam dole dělal?“

Jack si tento scénář neustále přehrával v hlavě. Věděl, že dříve nebo později přijde do kontaktu s policií a bude muset říct, co se stalo. Nicméně nečekal, že to bude takhle brzy. Nahlásil snad ten tajemný svědek, že ho včera v noci viděl?

Zaváhal. Částečně doufal, že to v policistovi vytvoří dojem, že nemá co skrývat, ale částečně začal pochybovat o svém původním plánu. Nakonec se rozhodl. „Včera v noci jsem tady byl.“

Teď už není cesty zpět, Jacku. Dosud mluvil pravdu. Zdali mu ovšem jeho následující lež ušetří potíže, nebo mu je naopak způsobí, to se ještě uvidí.

Policista povytáhl obočí a pochybovačně se mu podíval do očí. „Zrovna když se to stalo?“

„Myslím, že ano.“

„Začněte od začátku.“

„Fajn. Šel jsem do posilovny...“

„Které?“

„Malone. Nahoře za městem, ve Foundry.“

„Hm, pokračujte,“ pokynul policista.

„Cestou z posilovny jsem se tady zastavil na nákup. Řekl bych, že mohlo být něco po osmé...“

Policajt zdvihl prst a podíval se na Jackův řidičák. „Vaše adresa tedy... to je Oronoco, ne? Nemáte to k nám zrovna blízko.“

„Ale máte tady nejlepší ovoce a zeleninu. Takže jsem zaplatil a vyšel ven. Pamatuju si, že přšelo.“

„V kolik to asi tak bylo?“

„Kolem čtvrt na devět, řekl bych. Šel jsem k autu, když jsem zdola uslyšel...“

„Předtím, nebo potom, co jste nastoupil?“ zeptal se policista.

„Předtím,“ odpověděl Jack. „Na předním skle jsem měl nějaký letáček. Natáhl jsem se pro něj a tehdy jsem zdola uslyšel to trubení. Znělo to jako kamion.“

Letáček. To slovo mu uvízlo v hlavě. Než se ale nad tím mohl zamyslet, policista pokračoval: „A co pak?“

„Pak jsem položil tašku s nákupem.“

„Kam?“

„Na kapotu svého auta,“ řekl Jack.

„Papriky a rajčata?“

„Cože?“

„První policista, který sem dorazil, tady na zemi našel rozsypané papriky a rajčata.“

„No jo, vlastně. Měl jsem v plánu dělat chilli. Každopádně jsem přešel k zábradlí, a když jsem se podíval dolů, uslyšel jsem pískání brzd, viděl jsem světla a pak jsem uslyšel náraz – tedy aspoň myslím.“

„Myslíte?“ zatvářil se policista. „Co přesně to znamená?“

„To znamená, že byla tma a přšelo a že si nejsem jistý, co to bylo. Neznělo to jako normální bouračka. Ale když jsem dneska ráno vstával, v televizi říkali, že tady někoho srazili – zbytek jsem si už domyslel.“

„A proč jsem se tady vracel? Přivezl jste náplasti?“

Tuhle hru s ním Jack hrát nehodlal. Policisté často úspěšně používali při výsleších ostrý sarkasmus, protože tak v lidech vyvolávali obranné emoce. Jednalo se o standardní postup. Najít nesoulad, zabrnkat na strunu podvědomé viny a bylo to. Nic osobního.

Jack se ale nedal. „Nevím. Rád bych to věděl. Možná jsem cítil vinu, že jsem...“

„Možná. Proč jste to nenahlásil?“

Jack pokrčil rameny. „Měl jsem to udělat.“

Policista pomalu přikývl. „No, stejně byste mu nepomohl. Byl na místě mrtvý. Zbyly z něj jen kusy masa. Znal jste ho?“

„Nevím. Kdo to byl?“

„To se snažíme vypátrat.“

„Jak vypadal?“

„Myslíte jako předtím?“ zeptal se policista s ponurým úsměvem.

„Jo, předtím.“

„Běloch okolo třiceti, vysoký, štíhlý.“

Jack zavrtěl hlavou. „To mi nic neříká. To u sebe neměl doklady? Nikdo ho nehledá?“

„Ne, vůbec. Řekněte mi, jak to tam vypadá? V Oválné pracovně, myslím.“

Tahle otázka Jacka zaskočila. Možná to také byl její účel. „Stejně jako na obrázcích. Už tam tak často nejezdím. Jednou týdně se tam objevím na večeri, příležitostně na nějakou oslavu, ale to je vše.“

„Nelíbí se vám snad pozice prvního syna?“

„Nevadí mi,“ vyhnul se Jack přímé odpovědi. „Mám ale rád své soukromí. Naštěstí nechodím do barů, nezapomínám nosit spodní prádlo, dávám si pozor na bulvární fotografie...“

Policajt se rozesmál. „No jo, to byste asi měl. A co vaše matka? Je stejně milá, jako se zdá být v televizi?“

„Je,“ odpověděl Jack s úsměvem.

Muž se odmlčel. „Tak mi řekněte pravdu. Co jste tam doopravdy dělal? Pokud to není nic špatného, můžu to udržet pod pokličkou.“

„Už jsem vám všechno řekl. Myslíte si snad, že lžu?“

„Víte, jsem policajt už dvanáct let. Každý lže. Tedy až na mého psa. Ten nikdy.“

Jack se usmál. „Psi jsou v tomhle ohledu spolehlivější než lidé. Jak se jmenujete?“

„Doug Butler,“ představil se policista a podal Jackovi ruku. Jack s ní potřásl. Nepříjemně jej přitom zabolelo pod lopatkou.

Butler si toho všiml. „Jste v pořádku?“

Jack přikývl. „Měl bych tu posilovnu omezit.“

„Děláte CrossFit nebo něco takového?“

„Ne, to ne, prostě jenom normálně cvičím. Poslyšte, strážníku Butlere, asi to musí vypadat podivně, že jsem se vrátil. Měl jsem to ohlásit, i kdybych tomu člověku nijak nepomohl. Nevím, jak to vysvětlit.“ Tahle slova Jack myslel upřímně.

„To je v pořádku. Zřejmě trpíte pocitem viny za to, že jste přežil. Možná jste to neviděl přímo, ale v podstatě vám včera večer někdo zemřel před očima. A s tím je těžké se vyrovnat.“

Jack odolal pokušení se zeptat, jestli našli nějaké další svědky. Policisté většinou uměli dobře číst v lidech, a proto jim neušlo, když byl někdo moc zvědavý nebo až příliš ochotný.

„Budu potřebovat, abyste ke mně přišel sepsat výpověď, Jacku,“ poznamenal Butler.

„Jistě. Dostane se to do médií? Protože pokud ano, musím kontaktovat pár lidí z Washingtonu.“

„Toho bych se nebál. Jen mezi námi, řidič toho tahače vypověděl, že se tam ten chlap objevil zničehonic. Dokonce se ani neohlédl. Nejspíš vůbec nevěděl, co se stalo. V rámci možností to nebyla nejhorší smrt.“ Jack v jeho hlase neznamenal žádný ironický podtón. Ať už vědomě nebo podvědomě, Butler se hodně zamýšlel nad tím, jak lidé umírali. Další typicky policejní vlastnost.

„Chápu. Takže nemáte ani tušení, kdo to mohl být?“

„Podle mého názoru to byl nějaký bezdomovec nebo fetišák. Takové věci se občas stávají. Proč ale chodil v dešti uprostřed noci po dálnici... na to už asi nepřijdeme.“

„A co tady tedy děláte?“

„Provádím standardní postup při nejasném úmrtí. Musím zaškrtnout nějaká políčka a ujistit se, že nám nic neušlo. Navíc jsme asi osm kilometrů od Bílého domu.“

„Jak to s tím souvisí?“

„Vlastně nijak. To je fuk.“

Butler vytáhl z peněženky vizitku. „Napište mi sem vaše číslo.“

Jack mu vyhověl, načež mu Butler vrátil jeho řidičský průkaz a přiložil k němu další vizitku. „Zavolám vám dneska odpoledne a dáme dohromady tu výpověď. Po telefonu by to mělo stačit.“

Když Jack zajížděl do garáží v Oronocu, v myšlenkách opět sklouzával ke slovu *letáček*. Zaparkoval na své místo a vylezl z auta. Chvilí jen tak postával s rukama v kapse a přemýšlel.

„Co je to?“ zamumlal a natáhl se.

Nic.

Pod stěračem nebylo nic jiného než útržek papíru.

| 3

Alexandria, Virginie
USA

Jack věděl, že z téhle pouliční chátry dělá zlodějíčky spíše příležitost. Nejsou to skuteční zločinci a jejich plánovací možnosti bývají značně omezené. Obvykle sice útočí zákeřně ze zálohy, ale nedělají nic, čím by se zbytečně zdržovali nebo co by poutalo pozornost. A pak tu byla další věc: Kdo rozdává letáky uprostřed bouřky? Když nad tím teď přemýšlel, uvědomil si, že na čelních sklech ostatních aut žádné letáčky nebyly.

Co když nad tím ale přemýšlel zbytečně moc?

Ne. Co ten nůž?

Vstal z pohovky, přešel do kuchyně a otevřel myčku. Pomocí utěrky uchopil ještě stále horký nůž a položil ho na kuchyňskou linku. Pečlivě si ho prohlédl, od špičky čepele až po konec rukojeti, ale nenalezl nic, co by prozradilo něco o jeho majiteli – tedy kromě osamoceného šestimístního čísla vedle vystřelovacího tlačítka.

Jack vytáhl telefon, několikrát s ním nůž vyfotil, uložil snímky na svůj Dropbox a pak se posadil k jídelnímu stolu s laptopem. Ve svém prohlížeči přešel na vyhledávač obrázků

a nahrál na něj první fotku. Výsledky se objevily téměř okamžitě.

Tento konkrétní model nože podle všeho nesl název *Secutor* a byl vyroben společností jménem Eickhorn Solingen. Google prozradil, že se jedná o společnost založenou v německém Solingenu, jejíž zákaznickou základnu tvořili internetoví maloobchodníci. Po pár dalších kliknutích našel i jeho cenu: 175 dolarů.

Jak by obyčejný feťák přišel k tak drahému noži? Při prvních příznacích abstráku by ho zcela jistě a bez váhání vyměnil za pár gramů. Jack si obrázek zvětšil. Podél ostří byl vyveden nápis *Secutor* a pod ním čtyřmístné číslo. Nedaleko začátku rukojeti se nacházelo logo společnosti, které vypadalo jako vzpřímená veverka s mečem.

„Stejný nůž, ale jiný nápis,“ zašeptal si Jack sám pro sebe. Vzal do ruky telefon a listoval seznamem kontaktů, dokud nenašel ten, který hledal. Vytočil ho.

„Střelecký klub Shiloh River,“ ozvalo se na druhém konci.

„Adame?“

„Ano – kdo volá?“

„Jack Ryan.“

„Zdravím, Jacku. Dlouho jsem tě u nás neviděl. Měl by ses někdy zastavit.“

„Jo, já vím. Poslyš, potřebuju laskavost. Jeden můj známý si chce na eBayi koupit nůž od Eickhorn Solingen...“

„Solidní značka.“

„... ale nezdají se mu znaky na čepeli. Mohl by ses na to podívat?“

Adam Flores byl spolumajitelem Shiloh River, soukromého střeleckého klubu. Jacka tam kdysi vzal John Clark s Dingem Chavezem. Kromě vojenských základen disponoval Shiloh River jednou z nejrealističtějších bojových střelnic na východním pobřeží. Adam byl zarytý vojenský fanda, a tak

se s Jackem rychle skamarádili. Jestliže to bylo ostré anebo to střílelo, Adam o tom něco věděl.

Obyčejně by to byl úkol pro Gavina Bieryho, ředitele informačních technologií v Campusu, ale jeho služeb nyní Jack využít nemohl. Gavin mu během jeho aktivní služby mnohokrát zachránil krk a nejspíše by mu pomohl i tentokrát, ale tím by překročil své pravomoci a do takové pozice ho Jack stavět nechtěl.

„Jasně,“ řekl Adam. „Pošli mi fotky a já se na to podívám.“

„Díky.“

Jack položil telefon. Z kapsy bundy vytáhl hotelovou kartu, kterou našel na svahu u dálnice. Na modré přední straně byla velká červená šestka, logo sítě hotelů Motel 6. Ale který z nich to byl? Otočil kartu ve snaze najít nějaké další nápisy. Bylo jich tam hned několik; samé číselné řady. Postupně zadal každou z nich do vyhledávače, přičemž ke každé řadě připojil frázi *motel 6*. Třetí sekvence – číslo 1403, zjevně franšízový identifikátor – zaznamenala shodu s jedním motelem ve Springfieldu, ležícím asi třináct kilometrů západně od Alexandrie.

Ani tohle však nedávalo žádný smysl. Motel 6 sice nebyla síť pětihvězdičkových hotelů, ale byla to poměrně známá značka. Motely 6 nebyly ani levné, ani drahé a měly slušnou pověst. Nebyl to druh ubytování, jaký by si vybral nebo jaký by si mohl dovolit narkoman. Pokud tedy ta karta skutečně patřila onomu násilníkovi. A proč Springfield? Proč ne některý z půl tuctu motelů rozmístěných téměř na dohled od toho obchodního domu?

Jack se poškrábal na hlavě. Někdo se ho včera večer pokusil zabít a ten někdo stále méně vypadal jako obyčejný feťák. Nebyl by to první nájemný vrah vyslaný jeho směrem, přesto z něj měl tentokrát jiný pocit. Uvědomil si, že jeho odchod z Campusu ho přiměl sklouznout do komfortní zóny.

Ysabel.

Jack popadl telefon a vytočil číslo do bytu, který v Londýně vlastnil její otec. Zkontroloval hodinky; právě tam bylo poledne. Než se ovšem ozval nějaký tón, Jack změnil názor a rychle hovor ukončil. Dokud toho nevěděl víc, měl by si všechno nechat pro sebe. Ysabel by o něj měla strach. Dost možná takový, že by ihned nasedla do letadla.

Zavolal raději přímo jejímu otci. Ten to zvedl okamžitě.

Arman Kashani neměl Jacka příliš v lásce. Byl totiž přesvědčený, že Jack nese zodpovědnost za útok na jeho dceru. Ve snaze dostat se k němu ji Morozovovi lidé téměř umlátili k smrti. Strávila tři týdny v nemocnici, než mohla být konečně převezena do soukromého lázeňského rehabilitačního zařízení v Londýně a následně do bytu svého otce. Jack mu jeho nevraživost nikdy nevyčítal. Kdyby měl on sám dceru, jen bůh ví, jak by se zachoval, pokud by ji někdo ohrozil. Ysabel však pomalu, ale zato vytrvale usilovala o to, aby její otec dal Jackovi ještě jednu šanci. Prozatím se zdálo, že to funguje.

„Dobrý den, Jacku. Co pro tebe můžu udělat?“ Hlas muže v Londýně zněl téměř příjemně. Téměř.

„Zdravím, pane Kashani. Volám kvůli...“ Chvilí se snažil najít správná slova. „Kvůli jistému problému, o kterém byste měl vědět.“

„Zahrnuje tento tvůj problém i mou dceru?“

„Pravděpodobně ne, ale jen pro jistotu...“

„Od té doby, co se vrátila domů, je pořád pod dohledem. Najal jsem za tím účelem dva bývalé pány z SAS.“

To by mělo stačit, pomyslel si Jack. Snad. Jestliže měl včerejší útok něco společného s Morozovem, nemohl si být jistý, co přijde dál. Raději ať Ysabel zůstane v bezpečí. Čím více nad tím přemýšlel, tím více se v něm hromadil hněv. Nejprve šli po ní a teď i po něm. Jenomže to se přepočítali.

„To musí mít radost,“ řekl Armanovi.

„Nemá z toho radost. Vlastně to nenávidí. Ale já ji miluju, a dokud se úplně nezotaví, budu...“

„Nemyslel jsem to špatně, pane. Je to dobré rozhodnutí.“

„Dobře. Kdyby se něco dělo, chci to vědět.“

„Samozřejmě. Jak jsem řekl, nejspíš o nic nejde. Raději bych, abyste jí nic neříkal, aspoň dokud...“

„To jsem ani neměl v plánu, Jacku. Dej na sebe pozor.“

Arman zavěsil.

Jack odložil telefon na stůl, přešel k oknu a podíval se ven. V hloubce pod ním plynula rozvodněná řeka. Její na první pohled klidná hladina pod sebou ukrývala silný jarní proud. Kolem ústí zálivu právě projížděly dva žluté sportovní kajaky. Pohyby jejich posádek byly dokonale synchronizované. Jack je pozoroval, dokud mu nezmizely z dohledu.

Povzdech si. *Kdo by mě chtěl zabít? A proč?*

A kdo byla ona tajemná postava?

Odpověď na svou první otázku, přinejmenším částečnou, dostal o hodinu později, když mu Adam Flores zavolal zpátky. „Jacku, ten nůž, cos mi poslal, je fakt unikát. Je to Eickhorn Solingen Secutor, ale ne komerční model. Má silnější čepel, otvor na šňůrku...“

„Stručně, Adame.“

„Fajn. Eickhorn Solingen dodává nože německé armádě, nicméně většina z nich jsou modely s pevnou čepelí typu KM 2000. Ten tvůj je ale součástí speciální edice určené pro KSK, pravděpodobně jako památku k vyznamenání nebo tak něco. Na světě je jich asi jen sto.“

„KSK?“ otázal se Jack.

„Kommando Spezialkräfte – německé speciální jednotky. V roce 1997 Bundeswehr sjednotil všechny své zvláštní jednotky do jedné. KSK jsou ti nejlepší z nejlepších, Jacku. Představ si SEAL, Deltu, Zelené barety a mariňáky v jednom týmu.“

To sice vrhalo na celou záležitost trochu světla, ale současně to vyvolalo další otázky.

Vysvětlovalo to, proč se jeho útočník nechoval jako typický pouliční zlodějíček. Také to vysvětlovalo, aspoň mlhavě, postavu, kterou viděl stát u zábradlí. Jack usoudil, že to nejspíše byl náhradník – pro případ, že první útočník selhal. Jenomže proč tedy nedokončil svou práci?

Na druhou stranu, proč nůž? Proč ne pistoli s tlumičem? Bylo by to jednodušší, rychlejší i účinnější.

Nože jsou tiché a lépe dostupné. Hlavně však nabízí uvěřitelnější příběh pro veřejnost. Jak by nějaký feták přišel ke střelné zbrani? Pokud by někdo zaslechl, nebo dokonce spatřil Jackovu vraždu, podrobnosti o útočnickově vzhledu by seděly na popis bezdomovce nebo narkomana – a někdo takový by zcela jistě upřednostnil nůž. Útočník si k napadení vybral vhodné okolí. Ale hlavně – ačkoli by vražda prezidentova syna způsobila pobouření a hlasité volání veřejnosti po vymáhání spravedlnosti, vyšetřování obyčejného přepadení by k ničemu nevedlo. Avšak po vraždě na objednávku by tajné služby obrátily celou zemi vzhůru nohama.

Někdo si očividně dal s plánováním jeho vraždy spoustu práce. Pokud za tím skutečně stál Yegor Morozov, průběh a rafinovanost celé operace do jisté míry nesla jeho otisk. Její načasování bylo ovšem přinejmenším podivné. Proč by čekal tak dlouho?

Podivná byla i volba nože; vzácného a drahého modelu Secutor od Eickhorn Solingen. Čím byl ten nůž tak výjimečný? Jack znal spoustu členů speciálních jednotek, kteří si vyvinuli vztah k nějakému kousku vybavení, ať už to byl nůž nebo třeba plastový vojáček, kterého otec dostal dárkem od syna. V téhle branži musel jít člověk štěstí naproti. Byl to také případ jeho útočníka?

Jistá byla jen jedna věc. Ať už za tím byl kdokoli, Jack se před ním musel mít na pozoru. Nevydařený útok s největší pravděpodobností značil další pokus. A jestliže byl v ohrožení on, musel předpokládat, že je v ohrožení i Ysabel. Čelil tedy volbě: Ukrýt se a zavolat posily, nebo se do toho pustit na vlastní pěst? Brzy si uvědomil, že pokud se stáhne, nikdy se nedozví, kdo za tím stojí. Dokonce i kdyby zmizel do cizí země, vzhledem k houževnatosti útočníka a jeho odhodlanosti dokončit svou práci by nebyl v bezpečí.

Rozhodl se pro druhou možnost.

Udeří, až to nebudou čekat.

| 4

Alexandria, Virginie
USA

Stejně jako většina zvláštních agentů měl Jack připravené útěkové zavazadlo. Ačkoli to byla jen další z mnoha lekcí Johna Clarka a Dinga Chaveze, Jack ji považoval za mimořádně důležitou. V jeho případě se jednalo o taktický batoh, Havoc model 5.11, naplněný základními potřebami a nezbytnostmi.

Jestli chtěl uspět, musel začít od začátku. Neměl sice pochybnosti o tom, že komplexní přístup do počítačové sítě Hendley Associates mu byl dávno odepřen, ale přesto chtěl něco vyzkoušet.

Jack na svém laptopu otevřel prohlížeč a najel na webovou stránku společnosti Hendley Associates. Během pár sekund se překlíkl na zabezpečený, tajný portál. Se sevřeným srdcem zadal své uživatelské jméno a heslo. Po chvíli se objevilo známé hlavní okno, ale všechny nabídky byly šedé, neaktivní, až na jednu: úroveň jedna. Jack klikl na záložku a otevřelo se nové okno. Ve schránce měl nepřečtenou zprávu od Gavina Bieryho.

Pro případ, že bys v baru narazil na nebezpečnou ženskou.

Ačkoli byla úroveň jedna jen špičkou informačního ledovce Campusu, umožnila Jackovi přístup k základním vyšetřovacím nástrojům. Prostřednictvím krycí společnosti udržovali Hendley Associates kontakt se soukromou vyšetřovací společností, jejíž činnost spočívala primárně v poskytování hodnověrného krytí jejich agentům. Firma Enquestor Services existovala pouze v kybernetickém prostoru, nicméně díky nejrůznějším licencím a akreditacím dokázala proniknout téměř kamkoli, což Jack velice dobře věděl.

„Děkuji vám, pane Biery,“ zamumlal Jack.

Klepnul na záložku označenou jako *Úvěrové informace*. Z batohu vytáhl magnetickou čtečku, zapojil ji do USB portu svého laptopu a naskenoval do něj hotelovou kartu z Motelu 6, kterou našel v bahně u dálnice. Věděl sice, kde motel ve Springfieldu leží, nicméně netušil, ke kterému pokoji karta patří. Po chvíli mu na obrazovce vyskočilo okýnko s informacemi: *Pokoj 142*. Nacházel se v přízemí, což bylo vzhledem k tomu, že se do něj potřeboval nepozorovaně dostat, ideální. *Aspoň něco*, pomyslel si Jack. Čím méně lidí cestou potká, tím lépe.

Za pár minut už seděl v autě a po silnici I-95 směřoval na západ. Přestalo pršet a odpolední teplota atakovala dvacet stupňů. Z kaluží na cestách stoupala pára. Patnáct minut poté, co opustil Oronoco, najel na Springfield Boulevard. Motel 6 byla podlouhlá, oprýskaná čtyřpatrová budova stojící nad křižovatkou Franconia Road a silnice I-95. Jack ji nejprve celou objel a teprve potom podle šipek zamířil k parkovišti na východní straně. Našel volné místo, schované za živým plotem, zacouval na něj a vypnul motor.

Cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Jeho útočník už žádné nebezpečí nepředstavoval, nicméně ta tajemná postava mohla být kdekoli. Napadlo ho, jestli už pro jistotu nevyklidila pokoj svého kolegy. Doufal, že ne. Ta místnost byla jeho jediným